

Rom. 12: 9. - 16. pantam 3. svētdiena Epifānijas laikā

Jūsu mīlestība lai ir neliekuļota. Nīstiet to, kas ļauns, pieķerieties tam, kas labs. Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā. Savā darbā neesiet kūtri, esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot tam Kungam, Priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās, neatlaidīgi savās lūgšanās.

Palīdziet svētajiem viņu vajadzībās, centieties parādīt viesmīlību!

Svētījiet tos, kas jūs vajā, svētījiet un nenolādiet!

Priecājieties ar priecīgajiem, raudiet ar tiem, kas raud. Turiet vienādu prātu cits pret citu, neesiet iedomīgi, bet sniedziet roku zemajiem! Neliecieties paši gudri esam.

Mīļā draudze!

Varbūt, ka viens otrs sevī tā smagi nopūtās, kad dzirdējām šos apustuļa Pāvila vārdus.

Domājām – atkal pamācības: “Dariet! Jums jābūt tādiem un tādiem! Jūs neesat tādi, kā īstenībā vajadzētu būt. Pietrūkst! Par maz!”

Bet vai neatnācām uz dievkalpojumu, lai atraisītos no ikdienas spiediena? Mājās daudzus dzenā dažādi pienākumi, tur ir prasības, arī visādas pamācības: “Kāpēc tu nedari to un to?”

Pāvils negrib mums uzlikt jaunu nastu. Aprūtināt mūsu sirdsapziņu. Viņš zina, ka mūsu sadzīvē ir daudz kas tāds, kas sagādā rūpes, ienes smagumu, atņem dzīvesprieku.

Tik nesen vēl bija Ziemsvētki, un mēs priecājāmies, ka piedzīvojām mīlestības dziļumu.

Cik labi būtu, ja šis dievkalpojums būtu mums kā tāds atelpas brīdis - kad sakārtojam savas domas. Tādi brīži vienmēr atkal ir nepieciešami, sevišķi, ja ap mums ir kņada un steiga.

Āfrikā kāds baltais pētnieks gribēja steidzīgi tikt uz ostu. Viņš solīja bagātīgu samaksu, lai viņa nastu nesēji, iedzimtie nēģeri, steigtos, cik ātri vien var. Dažas dienas arī steidzās, cik spēki vien atļāva. Bet tad kādā pēcpusdienā visi apsēdās zemē, nolika nastas un atteicās doties tālāk. Pētnieks solīja lielāku maksu, bet nesēji nekustējās. Kāpēc viņi tā dara, lai paskaidro, – pētnieks lūdza. Un šī bija atbilde: “Mēs tā steidzāmies, ka vairs nesaprotam, ko darām. Kaut kur ceļā ir atpalikušās mūsu dvēseles. Tās nav tikušas līdz mūsu steigai. Tāpēc mums jāpagaida mūsu dvēseles, jo tās palikušas aiz mums.”

Pāvils saka, ka dzīves noslēpums ir mīlestības māksla. Par mīlestību runā arī šī gada lozungs: **Viss, ko jūs darāt, lai notiek mīlestībā.** 1. Kor. 16:14

Pāvils saprot mīlestību kā tādu spēku, kas dzīvei dod stingru pamatu zem kājām – tādu zemi, kurā mēs varam iesakņoties. Gandrīz visiem mums ir pieredze ar puķēm un stādiem, un lietpratēji prot pateikt, kādā zemē ir burkāni vai kartupeļi auguši. Vai ir bijušas vajadzīgās vielas zemē, lai būtu laba raža.

Tā nu Pāvils domā, ka arī no mūsu dzīves veida var secināt, kādā zemē esam iesakņojušies. Vai tā ir mīlestības augsne? Un tad viņš mūs it kā ņem pie rokas un rāda dzīvi, kas atšķiras no tās, kādu parasti redzam ap mums.

Dāvātā un saņemtā mīlestība - kā viņa varētu atspoguļoties mūsu dzīvē?

Varētu teikt ar vienkāršiem vārdiem: “Mīlestība ienīst ļauno un turas pie labā. Viņa mīl brāļus un māsas un grib pat, lai pārspējām viens otru ar labestību, grib lai sacenšamies uz laba runāšanu.”

Mīlestība nenogurst, kad jādara darbs, jo Dievs taču mums ir devis Savu Gara dzirksteli un mēs gribam būt kopībā ar Dievu. Mīlestība ir priecīga cerībā, pacietīga bēdās un viņa turas pie lūgšanas.

Kā tad ir ar brāļu un māsu mīlestību? Cik sirsnīgi esam viens pret otru?

Esam sanākuši kā draudze uz mūsu dievkalpojumu. Bet mēs esam tik dažādi. Katram ir

sava dzīve, savi prieki un arī savas bēdas. Un ir tik labi, ja kāds vai kāda apjautājas, kā tev iet. Bet ne tikai tā virspusīgi, lai tūliņ runātu par citām lietām. Gribas izjust godīgu tuvību. Tā vieno. Ja es tikai atsaku – “Nu, var jau iztikt,” bet baidos izteikt, kā patiešām jūtos, tad tuvībai grūti augt.

Laikam jau arī Pāvila laikā brāļu un māsu mīlestība nebija pati par sevi saprotama. Brālis un māsa ir daļa no manas būtības. Es viņus sev nevaru izmeklēt. Es varu viņus neieredzēt, bet viņi tomēr paliek mani radinieki. Draugus mēs varam izvēlēties; draudzību var arī izbeigt, bet brālis paliek mans brālis, arī ja es aizeju prom, pat vārda maiņa nelīdz.

Bet ja atveramies Dieva mīlestībai, tad pieiešana pie otra cilvēka paliek vieglāka. Nav laipnība jātēlo, viņa izstaro. Kristus nevieno perfektos cilvēkus, bet gan mūs, kas esam tik dažādi, Viņš pieņem manas kļūdas, pieņem arī otra trūkumus. Kopīgi mums ir vajadzīga piedošana, un tur rodas saite ar otru cilvēku, un viņā varam saredzēt savu brāli un māsu, ja atļaujam Dievam būt mūsu tēvam.

“Priecāties ar priecīgajiem un raudiet ar tiem, kas raud.” Tas nozīmē, ka mums ir daļa ar otra likteni.

Ja kāds smejas vai raud – tas vienmēr izsaka viņa pašreizējo situāciju. Solidarizēties ar otru – nenozīmē lielu runāšanu, bet tur ir jautājums, vai mana sirds ir pie otra. Kas viss tur nemaisās pa starpu, kā sprunguļi ceļā: tur ir greisirdība, naidis, varbūt glēvums, patmīlība. Varam arī aizbildināties ar laika trūkumu. Daudzas nesaskaņas rodas aizvainošanās dēļ, patīk citiem pievērst lielāku uzmanību, jo ir augstākos amatos, pārējos turot zemāk. Mums ir īpatnējas mērauklas.

Ja otram kaut kas labs atgadās, cik dziļi priecājamies līdz? Cik dziļš ir kopīgais prieks? Varbūt, ka parādam tikai vieglu smaidu. Lasīju, ka vieglāk esot ar otru līdz raudāt, nekā kopīgi priecāties. Un kad ir skumjas kāda dzīvē, tad nepietiek pateikt tikai **“Sirsnīgu līdzjūtību.”**

Līdzī priecāties un līdz raudāt – nozīmē, ka jābūt pa visam pie otra. Atkal ir mūsu sirds prasīta. Jēzus Kristus gars mūs mudina iesaistīties, būt īstā vietā. Saredzēt brāli un māsu ikdienā ap mums – tur var rasties iespēja, kas mūsu sadzīvi var bagātināt.

Sirsnīgi apejoties vienam ar otru, mēs pārvaram ārišķīgu pieklājību, un tur var izaugt kopība; mēs patiešām kļūstam viens otram tuvāki.

Bet vienmēr atkal draud briesmas, ka atsvešināties no šīs mīlestības. Un tādēļ ir lūgums: **“Esiet neatlaidīgi savās lūgšanās. Lūgšana ir pastāvīgais savienojums ar Dievu, ar mīlestības avotu.”**

Gadus atpakaļ jūsu draudze atbalstīja kādu semināru, tur apmācīja darbiniekus **“Uzticības telefonam”**. Ļaudis dežūrēja un, ja kāds bija izmisis, zvanīja uz šo telefonu, cerēja saņemt kādu palīdzību; sevišķi naktīs manījās ne tikai ārējā tumsa, bet arī iekšējais izmisums, ja dzīvi apdraudēja tuva cilvēka dzeršana, bērnu aizbēgšana no mājām, slimība, arī nabadzība. Tad bija labi, ja kāds uzklausīja.

Lūgšana ir mūsu saite ar Dievu. Tādēļ Pāvils mūs aicina, nepārtraukt savienojumu ar mīlestības Devēju.

Kad būsīm mājās, mūs atkal apņems dzīve ar dažādiem pienākumiem, būs dažādi smagumi jānes; varbūt citi vai arī paši sevi steidzināsim, tad atcerēsimies, ka nedrīkstam ļaut sevi izraut no labās zemes, jo citādi zaudēsim pamatu kopībai un sadraudzībai.

Lūgšana ir garantija, ka Dievs mani varēs uzrunāt, un es Viņu varēšu sadzirdēt. Kā lai citādi gūtu spēku īstai mīlestībai? Āmen.

Mācītāja emerita Gita Putce